

Annie Jacobsen

ATOMHÁBORÚ

A katasztrófa másodpercről másodpercre

SZERZŐI JEGYZET

Az Egyesült Államok kormánya az 1950-es évek eleje óta dollármilliárdokat költ arra, hogy felkészüljön egy nukleáris háborúra. Közben kidolgozták azokat a protokollokat, amelyek célja, hogy az Egyesült Államok kormánya továbbra is működőképes maradjon, miután több száz millió amerikai áldozatúal esik az apokaliptikus méretű nukleáris holokausztnak.

A kötetben felvázolt forgatókönyv – mi történhet, miután érzékelünk egy ellenünk elindított, nukleáris töltetet hordozó rakétát – elnöki tanácsadókkal, a kabinet tagjaival, nukleáris-fegyver-szakértőkkel, tudósokkal, katonákkal, pilótákkal, különleges hadműveleti irányítókkal, a titkosszolgálatok tagjaival, vészhelyzetkezelő szakértőkkel, a hírszerzés elemzőivel, köztisztviselőkkel és másokkal készített exkluzív interjúkon alapul. Valamennyi szakember évtizedekig dolgozott ehhez hasonló, háttorzongató forgatókönyveken. Mivel a nagybetűs Általános Nukleáris Háború tervei az Egyesült Államok kormányának legtitkosabb dokumentumai közé tartoznak, a kötet és a vázolt történések leírása azokat az információkat tartalmazza, amelyek az olvasó számára még legálisan megismerhetők. A titkosítás alól feloldott anyagok – amelyeket évtizedekig homályban tartottak – ijesztően világosan mutatják be a részleteket.¹

A Pentagon Amerika nukleáris arzenállal rendelkező ellenségeinek kiemelt célpontja, ezért a kötetben az szerepel, mi lenne, ha Washingtont érné az első találat – egy 1 megatonnás termónukleáris bomba formájában. „Derült égből villámcsapásként végrehajtott támadás érné a fővárost. Ez minden washingtoni

legrettegettebb rémálma”, mondja Andrew Webber, nukleáris, kémiai és biológiai védelmi programokkal foglalkozó volt védelminiszter-helyettes.² A „derült égből villámcsapás” kifejezést használja az Egyesült Államok Nukleáris Vezetési és Irányítási Központja is a figyelmeztetés nélkül végrehajtott (nukleáris) támadásra.³

Csaknem teljesen bizonyos, hogy egy ilyen bomba elindítaná a végítélettel felérő Általános Nukleáris Háborút. Washingtonban gyakran hallható, hogy „nem létezik olyan, hogy kis nukleáris háború”.

A Pentagonra mért csapás csak a kezdete lenne annak az eseménysorozatnak, amely végül egyszer és mindenkorra véget vetne a jelenlegi formájában ismert civilizációnak. Ez a világunk, amelyben mindannyian élünk, valósága. A nukleáris háború jelen kötetben ismertetett forgatókönyve akár már holnap megvalósulhat – sőt esetleg ma is.

„A következő néhány órában vége lehet a világnak”, figyelmeztet Robert Kehler, az Egyesült Államok Stratégiai Parancsnokságának volt parancsnoka.⁴

PROLÓGUS

A földi pokol

Washington, talán valamikor a közeljövőben

Egy 1 megatonnás termonukleáris fegyver felrobbanása akkora fény- és hőhatással jár, amekkorát az emberi elme képtelen fel-fogni.¹ A százmillió Celsius-fok négyszer vagy ötször forróbb, mint a Föld Napjának középpontjában uralkodó hőmérséklet.²

Miután ez a termonukleáris bomba felrobban Washingtonban a Pentagonnál, a milliszekundum első törtrészeben a teljes elektromágneses spektrumot lefedő sugárzás lép fel. Egyik tartománya, az intenzív, nagyon rövid hullámhosszú, lágy röntgensugárzás hatására hatalmas tűzgömb jön létre, amely óránként több millió kilométeres sebességgel tágul, és több millió fokra hevíti fel a levegőt.³ A gömb átmérője néhány másodperc alatt csaknem két kilométeresre nő.⁴ Akkora a forróság, hogy a betonfelületek felrobbannak, a fémtárgyak megolvadnak vagy elpárolognak, a kövek szilánkokra törnek, és az emberek azonnal égő szénné válnak.

A sugárzástól és a hőtől túlhevült porrá robban szét a Pentagon ötemeletes, ötszög alakú épülete, illetve minden, ami a tűzgömb hatszázezer négyzetméteres belső terében található. A lökéshullám közel egyidejű érkezésétől az összes fal összeomlik, és mind a huszonhétezer alkalmazott azonnal elpusztul.

A tűzgolyót semmi sem éli túl. Egyetlen dolog sem.

Abszolút semmi.

Az epicentrumban minden megsemmisül.⁵

A csaknem fénysebességgel táguló tűzgömb szétsugárzó hője a látóhatáron belül, több kilométeres körzetben minden irányban lángra lobbantja az összes gyúlékony tárgyat.⁶ Függyönyök, papír, könyvek, fakerítések, az emberek ruhái, száraz levelek borulnak lángba, és válnak annak a hatalmas tűzviharnak a martalékává, amely egy több mint 260 négyzetkilométeres vagy annál is nagyobb területet kezd felemészteni.⁷ A robbanás előtt ez volt az amerikai kormányzás lüktető szíve, mintegy hatmillió ember otthona.

A Pentagontól jó pár száz méterre északnyugatra elpusztul az arlingtoni Nemzeti Temető mind a 2,5 négyzetkilométere – beleértve a négyszázezer ember maradványait, a háborúban elesettek tiszteletére emelt összes sírkövet és a 27-es parcellában eltemetett 3800 afroamerikai felszabadított ember holttestét. A gyepet nyíró és a fákat gondozó kertészekkel, a túravezetőkkel, a Régi Gárdának az ismeretlen katonák sírja mellett örködő fehér kesztyűs tagjaival együtt azonnal égő és elszenesedett emberi figurákká változnak a temetőlátogatók is, akik ezen a kora tavaszi délutánon akarják leróni tiszteletüket a halottak előtt. Fekete szervesanyag-porrá – korommá – alakulnak. Akik hamuvá válnak, megmenekülnek attól a példátlan borzalomtól, amelyet az egy- vagy kétmillió további, még nem halott, de súlyosan sebesült embernek kell elszenvednie ebben első, derült égből villámcsapásszerű nukleáris támadásban.⁸

A Potomac folyó túloldalán, másfél kilométerrel északkeletre, a Lincoln- és a Jeerson-emlékművek márványfalai és oszlopai túlhevülnek, megrepednek, szétrobbannak, porrá lesznek.⁹ Megemelkednek és összeomlanak az acél- és kőhidak, valamint az autópályák, amelyek ezeket a történelmi műemlékeket összekötik a környező területekkel. Megsemmisül a délen,

a 395-ös autópálya túloldalán álló Pentagon City ragyogó és tágas, üvegfalú Fashion Centre-je, a márkás ruhákkal és háztartási cikkekkel teli üzletek, a környező éttermek és az irodák a szomszédos Ritz-Carlton és Pentagon City szállodával együtt. Lángba borulnak és elégnek a tetőszerkezetek, a menynyezeti gerendák, a mozgólépcsők, a csillárok, a szőnyegek, a bútorok, a próbababák, a kutyák, a mókusok és az emberek.

Március vége van, helyi idő szerint délután 3 óra 36 perc.

Három másodperc telt el a robbanás óta.

Négy kilométerrel nyugatra, a Nemzeti Parkban baseballmeccs zajlik. A 35 ezer néző többségének lángra kap a ruhája.¹⁰ Akik nem égnék azonnal halálra, súlyos harmadfokú égési sérüléseket szenvednek.¹¹ Lehámlik róluk a külső bőrréteg, és előtűnik alóla a véres kötőszövet.

A harmadfokú égési sérülések a halál megelőzése érdekében azonnali szakszerű ellátást, sőt gyakran amputációt igényelnek. A stadionban lesz talán néhány ezer túlélő. Bent voltak az épületben, vásároltak a büfében, vagy a mosdót használták épp. Ezeknek az embereknek nyomban szükségük lesz kórházi ágyakra egy égési sérülteket ellátó központban. Ám a főváros egész térségében mindössze tíz olyan ágy található a belvárosi MedStar Washingtoni Kórház Égésérült Központjában, amelyek erre alkalmasak volnának. Mivel ez az intézmény a Pentagontól csak nagyjából nyolc kilométerre áll, nyilván már nem működik, sőt lehet, hogy meg is semmisült. Északkeletre, a hetven kilométerre fekvő Baltimore-ban, a Johns Hopkins Égésérült Központban valamivel kevesebb, mint húsz speciális égési sérültet ellátó ágy van, de hamarosan az összes megtelik. Az ötven államban összesen csak mintegy kétezer ilyen különleges ágyat tartanak fenn.¹²